

Sydämen asiana

HENKIPARANNUS

Henkiparannus on Suomen spiritualistisissa liikkeissä yhtä vanha kuin liikekin. Mm. Oulun Henkinen Kehitys -yhdistyksessä jo alkuvuosina opiskeltiin henkiparannusta. Sitä myös annettiin yleisölle vähintään kerran kuussa järjestetyissä parannusilloissa.

Tämä tapa on jatkunut. Viime vuonna lisäsimme parannusiloja: nyt kokoonnumme kahden viikon välein. Tämän muotoisella henkiparannuksella on yhdistyslaki turvanaan, toisin kuin monilla muilla Suomessa annettavilla hoitomuodoilla.

Pieni huoneistomme on aina sopivasti täynnä. Jokaisessa tilaisuudessa on mukana kaksi tai kolme koulutettua parantajaa. Ensikertalaisiakin hoidettavia on joka kerta mukana.

Erityisesti iloitsen heistä, jotka kerta toisensa jälkeen tulevat uudelleen. He ovat kokeneet saamansa energian pidemmällä jaksolla kohottavan ja virkistävän moneksi päiväksi eteenpäin. Parantajana olen myös nähnyt, miten silminnähten heidän energiatasonsa on noussut, ilmeeseen on tullut iloisuutta ja vapautuneisuutta.

Hoidettavat ovat saaneet itse valita, milloin tarvitsevat hoitoa. Heidän ei tarvitse kertoa sairauksistaan, ei väsymyksestään eikä muistakaan vaikeista ihmissuhdeasioista. Riittää, kun he joko tulevat paikalle tai jättävät parannuspyyntölapun laatikkoon.

Henkiparantajalla yhteys Korkeimpaan

Henkiparannus-nimellä hoitoja antavien taustalla ovat spirituaalisen elämäntietämisen omaksuneet yhdistyksen jäsenet. Hoitajat ymmärtävät, että voimat ja energiat tulevat korkeammasta lähteestä ja parantajan kautta.

Parantajan on myös kehitettävä itseään henkisesti siten, että hänen elimistönsä on mahdollisimman ”puhdas”. Hänen on oltava vilpitön ja nöyrä Jumalan edessä. Hän aloittaa ja lopettaa rukouksella.

Jumala on hyvin vahvasti läsnä parantajan asenteessa hoidettavaa kohtaan. Jos ajattelemme **Jeesuksen** elämää parantajana, hän opetti ja paransi samalla kertaa. Ihmisiä kulki paljon hänen mukanaan.

Parantava rukous vanhaa perua

Rukousparannus perustuu Raamattuun: ”Saattakaa pyyntönne Jumalalle tietäväksi.” Parannusta on pyydetty, eli parannuksen on lähdettävä aina henkilöstä itsestään. Jos meillä ei ole luottamusta siihen, että parannusta voi tapahtua lääketieteen ulkopuoleltakin, kaikenlainen parannuksen pyytäminen sairaalle on turhauttavaa. Meidän on alitajuisesti tiedettävä, että voimaa voi tulla myös näkymättömältä taholta.

Martin Luther uskoi myös rukouksen voimaan. Monet, jotka parantuivat, olivat myöhemmin toisten parannettavien tukena.

Kirkko on käyttänyt hyvin vähän rukousparannusta, vaikka sitä on aina esiintynyt. Sitä pitäisi ehdottomasti antaa evankeliumin julistamisen yhteydessä, niin kuin alkukirkoissa on tehty. Vai onko niin, että seurakunnan vanhimmat ovat hukanneet jossain vaiheessa uskonsa rukouksen parantavaan voimaan. ”Jos joku teistä sairastaa, kutsukoon tykönsä seurakunnan vanhimmat ja he rukoilkoot hänen edestään voidellen häntä öljyllä Herran nimessä”, sanotaan Apostolien teoissa.

Parantajan kosketus

Kätten päälle paneminen on ollut merkinä parannustapahtumassa. Jeesus kosketti sairasta ja hän parani. Raamatussa myös kerrotaan, että sairas kosketti Jeesusta ja myös näin tapahtui paraneminen. ”Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen anova saa, etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan (Matt 7:7-8).

Parasta on se, että apua voi pyytää kaikille, myös itselle. Sitä ei katsota itsekkyydeksi. ”Joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita mi-

näkin teen.” (Joh 14:2). Missä kuljettekin, saarnatkaa ja sanokaa: Taivasten valtakunta on tullut lähelle. Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitaalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa. (Matt 10:7-8). “Parantamisesta kerrotaan myös Markuksen evankeliumissa. “...he panevat kätensä sairasten päälle ja he tulevat terveiksi.” (Mark 16:15-18).

Parantaja yleensä tekee sopimuksen parantajahenkien kanssa, miten he etenevät parannustapahtumassa. Parantaja voi tuntea kipukohtia samassa paikassa, missä hoidettavalla on jokin vaiva. Kivun puuttuminen ei vähennä parannusenergian virtaamista.

Henkiparannuksessa me kosketamme hoidettavaa vain alussa ja lopussa olkapäillä kevyesti käsiä pitäen. Käsien liike muuten voi olla spontaania. Se pitää parannustapahtumaa koossa parantajan näkökulmasta.

Harjoitus vahvistaa taitoja

Parannuskyky on meillä kaikilla. Se pitää vain herättää ja sen jälkeen se kasvaa ja kehittyy, mutta se ei tapahdu ihan itsestään. Jokaisen parantajan on harjoiteltava.

Suomessakin useita kertoja vierailut ja opettanut **Steven Upton**, englantilainen spiritualistisen kirkon pappi, luottaa ehdottomasti Jumalalta tulevaan parantavaan voimaan. Hän on opiskellut parantamista yli 30 vuotta.

Steven Uptonin mielestä parantaminen onnistuu paremmin silloin, kun parantajan oma mieli on siirtynyt muuntuneeseen tietoisuuden tilaan. Tällöin parantava voima pääsee paremmin kulkemaan parantajan käsien kautta parannettavaan. Hänen tarkoitamansa muuntunut tietoisuuden tila on lähellä transsia. Muuntuneen tietoisuuden tilan pitäisi kestää vähintään 10 minuuttia, mutta toisinaan voidaan tarvita enemmänkin aikaa. Upton on tietoisesti opiskellut ja kouluttanut itseään päästäkseen sille tasolle, mitä hän käyttää parantaessaan.

Kun Upton pitää toista kätään parannettavan selässä, hänen käsityksensä mukaan energia virtaa paremmin kuin jos käsi olisi irti parannettavasta. Tällaiseen kosketukseen hän pyytää aina luvan parannettavalta. Hän tuntee mentaalisesti, milloin parannustapahtuma on valmis. Huoneessa on aina kolmas henkilö läsnä hoitoa annettaessa.

Joillakin henkilöillä on syntymässä saatu lahja parantaa, mutta toisilla tämä lahja ei ole ilmennyt näkyväksi. Yleisesti tiedetään, että tämän lahjan voi he-

rättää, jos henkilö itse haluaa vilpittömästi auttaa toisia ihmisiä. Tähän tarvitaan vuosia kestäväää säännöllistä hiljentymistä ja kehityspiirissä työskentelyä.

Tähän ihmiset yleensä kompastuvat: harva jaksaa olla pitkäjänteinen, ja jokapäiväinen meditointi unohtuu. Kun kehityspiirikin kokoontuu epäsäännöllisesti, on poissaoloja ja poikkeuksia, omassa henkisessä kehityksessä ei voi edetä kovinkaan paljon. Tarvitaan vahva sisäinen motivaatio, että jaksaa pitää yllä eteenpäin menon linjaa. Ei riitä, että ottaa osaa viikonloppukurseille. Oma sisäinen itsekuri pitää opitun asian hengissä.

Aika muovaa suhtautumista

Edgar Cayce, viime vuosisadan puolella elänyt parantaja-mystikko, oppi transsiin menon jo 12-vuotiaana. Hän oli huono oppimaan koulussa, mutta kun hän nukahti hetkeksi kirjan päälle, hän herättyään osasi kaiken ulkoa.

Cayce löysi transsin sattumalta, alkoi sanella parannusohjeita ensin omaan sairauteensa. Ystävät kirjoittivat hänen sanansa muistiin. Ne olivat hoito-ohjeita. Cayce oli transsissa, eikä hän muistanut mitään, mitä oli puhunut. Vielä vähemmän hän ymmärsi, mitä oli sanonut, mutta hänen antamia ohjeita noudattamalla sairaut parantivat. Mistä tämä tieto tuli ja kuka hänen suunsa kautta sen kertoi, se on edelleen mysteeri. Cayce uskoi ehdottomasti tiedon tulevan Jumalalta.

Edgar Caycen aikana ei puhuttu energioiden virtaamisesta mitään. Hoitojen vastuu siirrettiin lääkäreille ja potilaiden läheisille. Kyse ei ollut henkiparannuksesta nykyisen käsityksen mukaan.

Caycen toiminta-aika oli viime vuosisadan ensimmäisellä puoliskolla. Ihmisten tietoisuuden taso ei ollut vielä kovin korkealla. Ehkä henkimaa-ilma ajatteli, ettei ihmisiä pidä säikäyttää ihmeparantumisilla. Edgar Cayce saikin useita syytteitä lääkärinä toimimisesta.

Tätä kirjoitusta varten tutkin Henkisen Kehityksen nettisivuilta yhdistysten kevään 2010 ohjelmatarjontaa. Yllätykseni oli suuri, kun vain viidellä seuralla yhdeksästä oli ohjelmistossaan säännöllistä henkiparannusta.

En voi sille mitään, mutta tunteen syvää surua siitä, etteivät yhdistykset ymmärrä henkiparannuksen merkitystä spiritualistisessa liikkeessä. Parantajalle se on korkeinta kehitystä ja samalla parannettava saa kaiken mahdollisen avun hyvästä henkimaailmasta. Parantajan ei tarvitse olla siitä edes vastuussa. Riittää, kun pitää huolen omista korkeista tavoitteista ja vilpittömästi auttamisen halusta.

Henkiparannuksen antaminen on parannettavalle yhtä tärkeä tapahtuma kuin viestien välityskin.

Marja-Liisa Kerola

PARANTAJA

Hän valmistautuu huolella luokseen on tullut sairaita. Kutsuu hän taivaiset parantajat saapumaan ryhmään ajoissa.

Hiljentyen ja rukoillen odottaa hän ajan täyttymisen voimat alkavat virrata oman mielensä hän hillitsee.

Uskoo ja luottaa hän Jumalaan joka pojassaan luvannut on parantaa vain hyvää hän tahtoo välittää apua kun pyytävät lähimmäiset.

Kun kulunut on hetki kanavoiden virkistyy lopussa jokainen uutta voimaa virtaa vauhdilla kehoa ja mieltä nostattaa.

Hän liittää kätensä ristihin ja kiittää Luojaansa nöyrimmin kun olla sai ihmisten palvelija Pyhän kolminaisuuden saattaja.

Marja-Liisa Kerola